

Arrest

nr. 287 935 van 21 april 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. ROMBOUTS
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 29 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 20 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. ROMBOUTS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 25 januari 2021, diende op 26 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 20 oktober 2022 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 24 oktober 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 26/01/2021
Overdracht CGVS: 09/03/2021*

U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 7 juni 2022 van 9u35 tot 12u50, bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Abgal-clan te behoren. U woonde in het district Karan van de stad Mogadishu in het huis van uw oom aan vaderskant en uw grootmoeder. U werd op uw vijftiende door uw oom uitgehuwelijkt aan Y.(...) A.(...) S.(...). Uw oom werkte in de winkel van Y.(...)'s vader. Op 13 juli 2016 werd uw zoon A.(...) geboren. Enige tijd na de geboorte had u ruzie met Y.(...) waarna hij de scheiding uitsprak. U keerde terug naar uw oom en grootmoeder. Tien dagen later kwam Y.(...) naar jullie thuis en vroeg om bij hem terug te keren. U ging niet op deze vraag in.

In 2017 kwam uw broer om het leven in een explosie.

De volgende periode vroeg Y.(...) nog regelmatig aan uw oom om u te laten terugkeren. Uw oom sprak u drie keer over de kwestie aan en vroeg u om naar uw ex-man terug te keren. U verhuisde vervolgens in 2018 naar uw tante aan moederskant, eveneens in het district Karan van de stad Mogadishu.

In april 2019 werd u gebeld door een zekere M.(...) A.(...) die u zei dat hij interesse in u had. Enige tijd later kwam u M.(...) A.(...) tegen op de markt waarna hij u naar u thuis begeleidde. Enkele dagen later belde hij u opnieuw op en zei dat hij u moest laten terugkeren naar uw ex-man Y.(...). Hij zei dat hij lid was van Al Shabaab en dat, indien u niet zou gehoorzamen, hij u zou vermoorden. Vanaf dan belde hij u om de twee dagen met deze boodschap. In mei kwam hij ook een keer naar u thuis en liet bij wijze van dreigen zijn pistool zien. Behalve bellen deed M.(...) A.(...) daarna niets anders meer.

Eind 2019 verhuisde u naar de vrouw van uw oom, die in Zuid-Afrika woont. U verbleef daar nog twintig dagen waarna u het land verliet.

U reisde legaal met het vliegtuig naar Turkije. Vandaar reisde u illegaal verder naar België waar u in januari 2021 toekwam. Op 26 januari 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u een medisch attest neer waarin vastgesteld wordt dat u een aantal littekens hebt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaart op uw vijftiende te zijn uitgehuwelijkt door uw oom en geslagen en mishandeld te zijn door uw ex-man (CGVS, p. 26). U legt hierover een medisch attest neer. Uit uw verklaringen en het attest blijkt echter geenszins dat u niet ten volle zou kunnen deelnemen aan de procedure om internationale bescherming en niet in staat zou zijn geweest om uw vluchtmotieven naar behoren uiteen te zetten. U legt geen psychologische attesten neer, noch geeft u verdere uitleg wanneer u gevraagd wordt of u aangaande deze gebeurtenissen nog iets wil toevoegen of opmerken (CGVS, p. 26). Uit het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat u in staat was om uw vluchtmotieven uiteen te zetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst doen uw verklaringen over uw gebrek aan identiteitsbewijzen ernstig twijfelen aan uw intentie om waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Zo zegt u dat u legaal met het vliegtuig reisde naar Turkije (verklaring DVZ, vraag 32). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS verklaart u over uw paspoort dat u het in Turkije heeft gelaten (verklaring DVZ, vraag 24 en CGVS, p. 25). De smokkelaar had gezegd dat u het niet mocht

meenemen. Gevraagd waarom u het niet mocht meenemen van de smokkelaar zegt u: "ik weet het niet, hij zei me dat ik dat niet mocht meenemen". Nogmaals gevraagd waarom u uw paspoort daar heeft gelaten – u kan immers geen verklaring geven waarom u het in Turkije zou hebben moeten laten – verklaart u dat de smokkelaar zou hebben gezegd dat hij u een ander paspoort zou geven en u uw eigen paspoort dan ook niet meer nodig had (CGVS, p. 25). Gevraagd waarom u uw eigen paspoort toch ook niet gewoon meenam, naast het valse paspoort dat u kreeg, zegt u ontwijkend dat u niet kon vliegen met uw echte paspoort (CGVS, p. 26). Uw weinigzeggende antwoorden zijn geenszins overtuigend en bieden geen enkele verklaring voor het achtergelaten van uw paspoort in Turkije. Nogmaals erop gewezen dat u het desalniettemin toch kon meenemen naar België zegt u dan plots dat de smokkelaar het van u had afgenomen (CGVS, p. 26). Dat u uiteindelijk, pas na veel bijvragen, aangeeft dat de smokkelaar het paspoort van u zou hebben afgenomen is maar weinig consistent en weet geenszins meer te overtuigen.

U verklaart verder nog een "plastic kaart" te hebben waarvan u beweert dat het uw identiteitskaart is (CGVS, p. 26). Echter, ook deze kaart legt u niet neer. U wordt vervolgens gevraagd welke stappen u nog ondernomen heeft in België om identiteitsdocumenten te verkrijgen maar antwoordt louter dat u hier niemand kent. Gewezen op het belang van het aantonen van uw identiteit in het kader van uw verzoek om internationale bescherming en gevraagd of u bijvoorbeeld niet via de Somalische ambassade in België aan nieuwe identiteitsdocumenten kon geraken zegt u louter dat u van plan was om het te vragen aan uw smokkelaar (CGVS, p. 26).

Dat u geen geloofwaardige verklaringen biedt voor het achterhouden van uw Somalische paspoort en/of andere identiteitsdocumenten en u uw ware identiteit niet wil aantonen aan de Belgische asielinstanties maakt dat er reeds ernstige twijfels rijzen met betrekking tot uw intentie om waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen aangaande uw reismotieven.

U vertrok uit Somalië omdat u belaagd werd door een lid van Al Shabaab vanwege uw scheiding. Uw verklaringen over deze problemen zijn echter dermate inconsistent, vaag en weinig aannemelijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Zo dient opgemerkt te worden dat uw vluchtrelaas op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en dat op het CGVS in grote mate van elkaar verschillen. Op de DVZ verklaarde u dat M.(...) A.(...) met u wilde trouwen maar, nadat u te weten kwam dat hij lid was van Al Shabaab, u weigerde met hem te trouwen. Hij kwam u thuis zoeken waarop uw tante zei dat ze niet wilde dat hij met u zou trouwen. U kwam thuis, begon met hem te vechten waarna hij weer vertrok (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS echter zegt u dat M.(...) A.(...) in april 2019 gestuurd werd door uw ex-man Y.(...). Nadat hij de eerste keer deed alsof hij geïnteresseerd was om met u te trouwen gaf hij al snel te kennen dat hij was gestuurd door Y.(...) en belaagde hij u tot aan uw vertrek in januari 2020. Hij belde u om de paar dagen op met doodsbedreigingen indien u niet naar Y.(...) zou terugkeren. In mei 2019 is hij ook een keer bij u thuis gekomen met een pistool om u bang te maken. Kort voor uw vertrek gebeurde dan het hierboven beschreven incident (CGVS, p. 15-20). Op de DVZ legt u geen enkele link tussen uw problemen met M. (...) A.(...) en uw ex-man en heeft u het louter over diens wens om met u te trouwen en de problemen als gevolg van uw weigering om met hem te trouwen. Dergelijke uiteenlopende vluchtmotieven doen ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van deze motieven.

Geconfronteerd met deze inconsistenties tussen uw verklaringen op de DVZ en het CGVS antwoordt u eerst twee keer naast de vraag. Vervolgens zegt u dat u op de DVZ wel wilde vertellen over de link tussen uw ex-man en uw problemen met M.(...) A.(...) maar dat u de tijd niet kreeg (CGVS, p. 23). Dit overtuigt niet, zeker gezien u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar dit interview op de DVZ en u aangaf dat u er alle belangrijkste elementen aangaande uw problemen in Somalië hebt kunnen aanhalen. U gaf toen aan geen verdere opmerkingen te hebben over dat interview (CGVS, p. 2). Dat u later in uw persoonlijk onderhoud, en slechts wanneer u geconfronteerd wordt met inconsistenties in uw verklaringen, dan plots aanhaalt dat u op DVZ niet uw volledige relaas zou hebben kunnen vertellen is geenszins geloofwaardig meer.

Uw problemen met uw ex-man en M.(...) A.(...) worden nog verder ondermijnd door uw verklaringen over het verloop van deze gebeurtenissen. Zo verklaart u dat u reeds in 2016 bent gescheiden van uw man (CGVS, p. 10). Tien dagen later kwam hij bij u thuis om u terug mee te nemen maar diende onverrichterzake terug te vertrekken (CGVS, p. 11 en 12). U zag hem vervolgens niet meer (CGVS, p. 20). Het is dan vreemd dat Y.(...) in 2019, drie jaar later, plots een lid van Al Shabaab op u afstuurt. Gevraagd dit te verklaren zegt u louter dat hij toen beseftte dat u niet zou terugkeren (CGVS, p. 21). Erop gewezen dat dit pas drie jaar later gebeurde – een periode waarin u hem niet meer zag en hij het zelf

blijkbaar niet meer nodig vond om u thuis op te zoeken – en nogmaals gevraagd naar een verklaring voor het lange uitblijven van verdere problemen na de scheiding verklaart u dat hij een keer zijn vader stuurde en het ook via uw oom aan u vroeg en herhaalt dat hij dan beseftte dat u niet zou terugkeren (CGVS, p. 21). Dat uw ex-man drie jaar na jullie scheiding plots een lid van Al Shabaab op u af zou sturen om u terug te laten keren naar hem is zeer opmerkelijk. Dat u hier geen overtuigende verklaring voor weet te bieden maakt dit verloop van de problemen maar weinig aannemelijk. Gevraagd waarom hij zelf in die periode nooit iets gedaan of ondernomen heeft tegen u geeft u een ontwijkend antwoord: “Ik zei hem, ik wilde niet teruggaan naar hem omdat hij me sloeg” (CGVS, p. 24).

Uw verklaringen over M.(...) A.(...) zijn ook maar weinig consistent. Zo verklaart u op de DVZ dat hij een lid van Al Shabaab is (vragenlijst CGVS, vraag). Ook op het CGVS verklaart u dat hij zich aan u kenbaar maakte als lid van Al Shabaab (CGVS, p. 18). Op andere momenten in uw persoonlijk onderhoud verklaart u dan weer dat hij een ex-lid van Al Shabaab was (CGVS, p. 15).

Het is voorts vreemd dat deze M.(...) A.(...) u gedurende een half jaar op dergelijke wijze zou belagen zonder enig resultaat te boeken. Zeker indien hij lid van Al Shabaab was, zoals hij u zelf te kennen gaf, houdt dit maar weinig steek. Gevraagd te verklaren waarom dit lid van Al Shabaab zoveel moeite in uw zaak zou steken antwoordt u stellig dat hij betaald werd door Y.(...) (CGVS, p. 22). Echter, gevraagd hoe dit dan weet zegt u dan weer dit niet te weten en voegt u toe dat de leiders van Al Shabaab betaald worden om opdrachten uit te voeren. Gevraagd hoe u dit dan weer zou weten houdt u het vaag: “Ik hoorde dat van de mensen” (CGVS, p. 22). Uw claim op internationale bescherming is gebaseerd op een lid van Al Shabaab dat u drie jaar na uw scheiding plots begint te belagen, en dit op intensieve wijze gedurende een half jaar. Er kan verwacht worden dat u een concrete en overtuigende verklaring weet te bieden over deze plotse vreemde gebeurtenis. Bovenstaande verklaringen zijn echter maar weinig concreet of overtuigend en maken uw vluchtrelaas weinig aannemelijk.

Verder kunnen er ook ernstige vragen gesteld worden over uw handelswijze na het begin van de dreigementen van dit Al Shabaab-lid. Zo dreigde deze ermee u te vermoorden indien u niet zou terugkeren naar uw ex-man en kwam hij in mei 2019 bij u thuis met een pistool. Gevraagd wat jullie in die periode thuis allemaal besproken hebben over wat jullie zouden doen om de gevolgen van deze doodsbedreigingen te vermijden zegt u louter dat uw broer in Zuid-Afrika woont en niets kon doen (CGVS, p. 19). Gevraagd wat u daadwerkelijk gedaan heeft om te voorkomen dat M.(...) A.(...) u iets zou aandoen zegt u louter dat u het aan uw broer vertelde en dat hij u zou laten vertrekken uit Somalië (CGVS, p. 19). Gezien u pas meer dan een half jaar later uit Somalië vertrokken bent is dit weinig overtuigend. Gevraagd of u nog iets anders ondernomen heeft om de gevolgen van deze imminente doodsbedreigingen van Al Shabaab te vermijden zegt u van niet (CGVS, p. 19). Dergelijke uiterst beperkte verklaringen zijn geenszins overtuigend.

Het is in dit opzicht ook vreemd dat M.(...) A.(...) nooit iets ondernomen heeft, hoewel u zijn bedreigingen en zijn eisen gewoon bleef negeren. Gevraagd dit verklaren antwoordt u ontwijkend dat u zelf niets kon doen (CGVS, p. 20). De vraag wordt herhaald waarop u zegt: “ik denk dat hem werd gezegd om me bang te maken” (CGVS, p. 20). Dat u aangeeft met de dood bedreigd te worden door Al Shabaab vanwege uw scheiding maar u op de vraag waarom er nooit iets gebeurd is louter kan zeggen dat hij gevraagd werd om u bang te maken maakt uw hele vluchtrelaas maar weinig aannemelijk.

Voorts zijn uw verklaringen over uw woonplaatsen – u zou vanwege uw problemen enkele keren verhuisd zijn – maar weinig consistent. Zo verklaart u dat u in het district Karan van de stad Mogadishu woonde. Gevraagd of u altijd in hetzelfde huis heeft gewoond antwoordt u positief en voegt verder nog toe dat u kort voor uw vertrek uit Somalië nog bent verhuisd naar het district Madina (CGVS, p. 3 en 4). Gevraagd of u ooit nog voor kortere of langere tijd in een ander huis of op een andere plaats heeft gewoond antwoordt u van niet (CGVS, p. 4). Echter, later in het interview verklaart u dan weer plots dat u sinds 2018 bij uw tante woonde, eveneens in het district Karan, vanwege de aanhoudende druk van oom om terug te keren naar uw ex-man (CGVS, p. 6 en 12). Wanneer u op deze inconsistentie gewezen worden zegt u dat u gevraagd werd of u ooit buiten het district Karan had gewoond (CGVS, p. 6). Echter, er werd u duidelijk gevraagd of u in een ander huis of op een andere plaats had gewoond behalve dat van uw oom en grootmoeder. Nog later verklaart u dan weer dat u kort na uw scheiding in 2016 reeds naar uw tante verhuisde (CGVS, p. 12). Wanneer u dan gewezen wordt op uw eerdere verklaringen waaruit blijkt dat u pas in 2018 naar uw tante verhuisde ontkent u dit en herhaalt u dat u reeds in 2016 naar uw tante verhuisde (CGVS, p. 12).

Weer daarna wijzigt u weer uw verklaringen en zegt u dat u slechts vier dagen bij uw tante verbleef in 2016, wat nog maar weinig kan overtuigen gezien u kort daarvoor, gewezen op uw eerdere verklaringen

aangaande uw verhuis in 2018, hier niets over zei en louter beweerde dat u reeds in 2016 verhuisde naar uw tante (CGVS, p. 12). Het valt verder op dat u uw verblijf in het district Madina sinds 2019 niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring DVZ, vraag 10). Dergelijke uiterst inconsistente verklaringen over uw verschillende verblijfplaatsen doen verdere vragen rijzen aangaande de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

U verklaart verder dat uw tante ook het land zou zijn moeten ontvluchten omwille van deze problemen (CGVS, p. 22). Echter, gevraagd of zij na uw vertrek problemen heeft gekend haalt u louter aan dat Y.(...) op een dag aan haar vroeg waar u was. Gevraagd naar andere problemen in de periode van een jaar voor haar beweerde vlucht uit Somalië haalt u er geen andere aan (CGVS, p. 22). Gevraagd waarom ze dan uit Somalië vertrokken is zegt u louter dat ze schrik had (CGVS, p. 22). Erop gewezen dat het land verlaten toch een grote stap is – nadat ze louter een keer gevraagd werd naar u – en nogmaals gevraagd waarom ze dat gedaan heeft zegt u louter dit niet te weten (CGVS, p. 23). Dergelijke vage verklaringen over de beweerde vlucht van uw tante uit Somalië naar aanleiding van dezelfde problemen zijn weinig geloofwaardig.

Over uw scheiding zelf zijn uw verklaringen ook vaag. Gevraagd of er bij een scheiding, waarbij er ruzie is tussen de betrokken partijen, tussengekomen wordt door clanouderen, zegt u dat dit normaal wel het geval is. Bij u zou dit echter niet het geval geweest zijn. Gevraagd waarom de scheiding in uw geval niet met behulp van de dorpsouderen zou zijn geregeld antwoordt u zonder verdere uitleg: “Omdat voor zijn vader en oom mocht dat niet”. Gevraagd dit uit te leggen zegt u kortweg dat u, behalve uw oom, geen clanleden zag en dat uw andere oom in Balcad woont (CGVS, p. 24). Dat uw scheiding op geen enkele manier zou zijn geregeld met clanouderen is in jullie geval, waarbij beide partijen in conflict zijn en beide families dit vermoedelijk toch op een of andere manier willen afhandelen, opvallend. Dat u hier geen enkele verklaring voor weet te geven maakt uw relaas maar weinig doorleefd.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat u uw problemen vanwege uw scheiding niet kan aantonen.

U verklaart verder nog dat uw broer is omgekomen in een ontploffing (CGVS, p. 13). Echter, u kan geen enkele concrete informatie geven over dit incident. Gevraagd wat er precies gebeurd was die dag geeft u geen enkele informatie: “Ik weet niet precies, ik was thuis op dat moment, de ontploffing gebeurde ongeveer in de namiddag” (CGVS, p. 13). Dat u niet ter plaatse was wanneer uw broer omkwam in een explosie is geenszins een verklaring voor het nalaten enige informatie hierover te geven. U wordt dan gevraagd over wat voor soort ontploffing het ging maar u blijft vaag en ontwijkend: “het was een gigantische ontploffing, ik was er toen niet, ik was in Karan”. U wordt nogmaals aangespoord om alles te vertellen wat u weet over dit incident waarop u herhaalt dat de ontploffing in de namiddag gebeurde en toevoegt dat uw oom uw broer wilde bezoeken aan het tafeltje waar hij zaken verkocht maar dat deze zijn gsm niet opnam en uw oom dan maar zelf naar daar ging (CGVS, p. 13). Gevraagd verder te gaan geeft u geen enkele informatie meer over het incident en zegt u louter dat het lichaam van uw broer naar huis werd gebracht door uw oom (CGVS, p. 14). U wordt dan nogmaals aangespoord te vertellen wat er dan precies gebeurd was maar u houdt het opnieuw louter op “een gigantische ontploffing” en herhaalt nogmaals dat u niet daar was op dat moment (CGVS, p. 14). Dergelijke uiterst vage verklaringen over het overlijden van uw broer in een ontploffing – u geeft zelfs niet aan of het een ongeluk dan wel een aanslag betrof – zijn weinig overtuigend. U legt ook geen enkel bewijs neer van deze gebeurtenis of van het overlijden van uw broer. Hoe dan ook, uit deze verklaringen blijkt geenszins dat u als gevolg van deze gebeurtenis in 2017 een vrees voor vervolging zou hebben bij terugkeer naar Somalië.

Ook over uw financiële situatie in Somalië bent u vaag. Immers verklaart u dat u met het vliegtuig naar Europa bent gereisd (verklaring DVZ, vraag 32). U stelt dat uw reis in totaal 10.000 dollar heeft gekost (verklaring DVZ, vraag 31). Uw broer zou dit betaald hebben (CGVS, p. 25). Gevraagd hoe uw broer aan dit geld is geraakt antwoordt u op vage wijze: “Ik weet het niet hoe hij daaraan kwam, maar hij werkt toch in een winkeltje in Zuid-Afrika” (CGVS, p. 25). Dat u geen concrete informatie kan geven over hoe uw familie precies betaald heeft voor uw reis doet, naast vragen die gesteld worden rond uw identiteit en uw familiale situatie, verdere mist spuien over uw persoonlijke situatie in Somalië.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Somalië te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de

vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Het door u neergelegde medische attest doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Er worden in dit attest, vreemd genoeg ondertekend door een anesthesist, enkele littekens van brandwonden vermeld zonder enige verdere informatie over karakteristieken van deze littekens – zoals de grootte of de vorm – of mogelijke oorzaken of de wijze waarop deze konden zijn toegebracht. Dit attest bevat geen enkele andere informatie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia van september 2022, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type,COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html> of op <https://www.refworld.org>, en de EUAA Country Guidance: Somalia van juni 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-somalia-2022> of op <https://euaa.europa.eu/>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit het EASO Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van 20 september 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_somalia_security_situation_20210920.pdf, en uit de COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu van 9 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20220909.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab die plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de binnenlandse en internationale veiligheidstroepen, blijft de belangrijkste bron van het gewapende conflict. Ook chronische conflicten tussen gemeenschappen en politieke conflicten blijven een belangrijk destabiliserend element. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit voornoemde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Benadir/Mogadishu wordt in de EUAA Country Guidance Note van juni 2022 beschouwd als een regio waar de “loutere aanwezigheid” ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en er dus een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Mogadishu een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu van 9 september 2022) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch

gewijzigd is sinds 2011, toen de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu werden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Mogadishu kent sinds 2012 een wederopbouw. Verbeterde veiligheidsomstandigheden leiden tot aanzienlijke investeringen van de diaspora en de oprichting van commerciële zones in de stad. Ook de bouw- en vastgoedsector leven er op. Mogadishu blijft de belangrijkste economische hub in Somalië. Al-Shabaab heeft geen controle meer over Mogadishu maar blijft direct en indirect de confrontatie aangaan met de overheid en de veiligheidsdiensten in de stad.

De meeste door ACLED geregistreerde incidenten in Mogadishu die tijdens de verslagperiode van 1 januari 2022 tot en met 30 juni 2022 plaatsvonden, vallen onder de categorie battles (196). De hoofdstad wordt getroffen door schietincidenten tussen al-Shabaab en de veiligheidsdiensten en de ATMIS-troepen van het Oegandese leger. ACLED registreert ook schietpartijen tussen legereenheden onderling, het leger en de politie (hierbij worden soms clanmilities ingezet) en door onbekende gewapende groepen. Daarnaast gebeuren er gerichte moorden met vuurwapens, terreuraanslagen met geïmproviseerde explosieven (vooral autobommen), granaat- en morteraanvallen en aanslagen door al-Shabaab-zelfmoordterroristen. Een analyse van de door ACLED geregistreerde incidenten geeft aan dat er twee hoofdtypen van geweld zijn in Mogadishu in de verslagperiode: geweld door middel van vuurwapens (61 %) en granaten (26 %). Ze worden voornamelijk opgeëist door of toegeschreven aan al-Shabaab.

Al-Shabaab voert in Mogadishu doelgerichte moordaanslagen en terreuraanvallen uit op onder meer binnen- en buitenlandse overheidsambtenaren, de aanwezige veiligheidstroepen, verkiezingsafgevaardigden, clanoudsten en zakenlui, en dit onder meer in het zwaarbewaakte Halane-complex in de buurt van de internationale luchthaven, in hotels waar onder andere regerings- en veiligheidspersoneel samenkomen, politiebureaus, aan kruispunten, controleposten en overheidsgebouwen. De geraadpleegde bronnen registreren ook geweldincidenten van ISS zoals granaataanvallen. Naast terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, clanmilities en onbekende gewapende groepen.

Het langdurig verkiezingsproces heeft het politieke landschap en het veiligheidsklimaat gedestabiliseerd. Tijdens de verslagperiode gaat het aantal door ACLED geregistreerde geweldincidenten in stijgende lijn. Het geweld kent twee piekmomenten, namelijk in februari 2022 en april 2022. De maanden voorafgaand aan respectievelijk de parlementaire (april 2022) en presidentiële verkiezingen (15 mei 2022).

Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Mogadishu zijn niet beschikbaar. Burgers worden soms doelbewust (bijvoorbeeld personen werkzaam in de administratie en zakenlui) en soms als nevenschade (als passant bij een bomaanslag) slachtoffer van het geweld. Tijdens de verslagperiode registreert ACLED 73 incidenten als violence against civilians met 66 burgerdoden. Bijna alle incidenten in deze categorie zijn gerichte moorden met een vuurwapen. Het geweld dat ACLED registreert onder explosions/remote violence maakt in de huidige verslagperiode 66 doden, waarvan de meerderheid burgers. Het meeste burgerslachtoffers vallen in deze verslagperiode bij een IED-aanval door al-Shabaab op een konvoi van een privé-beveiligingsfirma op 12 januari 2022 waarbij 12 bewakingsagenten sterven en twee zelfmoordaanslagen: deze van 10 februari 2022, die verkiezingsafgevaardigden viseert, met naar schatting 6 burgerdoden en deze van 22 april 2022 waarbij een al-Shabaab-zelfmoordterrorist zich laat ontploffen in het Pescatore hotel waardoor 6 burgers en de al-Shabaabmilitant het leven laten.

Van januari 2022 tot 1 juli 2022 telt UNHCR 3.210 inwoners die in Mogadishu ontheemd worden, voornamelijk door de droogte en in mindere mate het geweld. De overgrote meerderheid van deze IDP's zoekt een ander onderkomen in de stad zelf. Van de in totaal 809.000 nieuwe IDP's in Somalië registreert UNHCR in voornoemde periode 245.000 nieuwe ontheemden naar en in de regio Benadir.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet

aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U brengt echter geen elementen aan waaruit blijkt dat u een grotere kans zou maken slachtoffer te worden van willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

- In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikel 48/3 en 48/7 van de Vreemdelingenwet; schending art. 4.1 Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming; schending van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, Schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van het materiële motiveringsbeginsel, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.”

Verzoekster licht toe als volgt:

“3.

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing is niet alleen onjuist, maar ook onvolledig gemotiveerd.

De bestreden beslissing haalt verscheidene argumenten aan die zouden aantonen dat verzoekster haar gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in Somalië niet aannemelijk kan maken.

Deze argumenten overtuigen echter niet.

4.

Verzoekster dient er op te wijzen dat het niet de taak van het CGVS is om de bewijswaarde van alle stukken te ontcrachten. Zij wenst op te merken dat op basis van art 4.1 Kwalificatierichtlijn een gedeelde bewijslast geldt. Bovendien stelt UNHCR in haar UNHCR ‘Guidelines on international protection’ het volgende (eigen onderlijning):

“While in general the burden of proof lies with the person submitting the claim, the obligation to gather and analyse all relevant facts and supporting evidence is shared between the applicant and the decision-maker. This shared responsibility is particular important when the country of origin is experiencing a situation armed violence and conflict as this makes obtaining information and documentation in general – as well as in relation to the individual – more difficult. Persons fleeing such situations are likely to encounter significant problems in giving a detailed account of events indicating a need for international protection or obtaining evidence to substantiate the claim. It is therefore also important that applicants are given the benefit of the doubt, notably in the absence of supporting evidence.”

Verzoekster wijst hierbij eveneens op de richtlijnen van de UNHCR, “Note on Burden and Standard of Proof”. Volgens deze richtlijn dient er in dubio aan de verzoeker het voordeel van de twijfel gegeven te worden (eigen onderlijning):

§ 11: “Credibility is established where the applicant has presented a claim which is coherent and plausible, not contradicting generally known facts, and therefore is, on balance, capable of being believed.”

§ 12: “The term “benefit of the doubt” is used in the context of standard of proof relating to the factual assertions made by the applicant Given that in refugee claims, there is no necessity for the applicant to

prove all facts to such a standard that the adjudicator is fully convinced that all factual assertions are true, there would normally be an element of doubt in the mind of the adjudicator as regards the facts asserted by the applicant. Where the adjudicator considers that the applicant's story is on the whole coherent and plausible, any element of doubt should not prejudice the applicant's claim: that is, the applicant should be given the "benefit of the doubt".

Vrije vertaling

§ 11: "Er is geloofwaardigheid gevestigd, indien de aanvrager een vordering heeft die samenhangend, aannemelijk en niet in tegenspraak is met algemeen bekende feiten, en daarom kan worden geloofd."

§ 12: "'De term 'voordeel van de twijfel' wordt gebruikt in de context van de bewijslast met betrekking tot de feitelijke beweringen van de aanvrager. Gezien het feit dat in asielaanvragen, er geen noodzaak bestaat voor de aanvrager om alle feiten te bewijzen tot een dergelijke norm dat de beoordelaar er volledig van overtuigd is dat alle feitelijke beweringen waar zijn, mag er een element van twijfel in de geest van de beoordelaar met betrekking tot de door de aanvrager beweerde feiten bestaan. Indien de beoordelaar van oordeel is dat het verhaal over het geheel samenhangend en aannemelijk is, mag een element van twijfel geen afbreuk doen aan de verklaringen van verzoeker: dat is het 'voordeel van de twijfel' dat aan de verzoeker wordt gegeven.

Onder verwijzing naar artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 stelt verzoekster dat het CGVS in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan.

5.

Het is wegens deze negatieve interpretaties dat het CGVS geen geloof hecht aan het asielrelaas van verzoekster, terwijl bij een correcte appreciatie van verzoekster verklaringen en bewijselementen haar asielrelaas wel degelijk zou leiden tot een andere beslissing.

Verzoekster overloopt en weerlegt daarom hieronder de aangehaalde argumenten:

A. Gebrek aan identiteitsbewijzen

Verzoekster kan haar ware identiteit niet aantonen aan de Belgische asielinstanties.

Hiermee concludeert verweerder dat er ernstige twijfels zouden bestaan met betrekking tot de intentie om waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen door verzoekster.

Verweerder verliest hierbij volledig uit het oog dat er altijd in het voordeel van de asielzoeker geconcludeerd dient te worden in geval van twijfel.

Verzoekster dient wel een goede medewerking te verlenen maar is niet verplicht om schriftelijke bewijzen bij te brengen.

Verzoekster heeft enkel het advies van "de smokkelaar" opgevolgd gezien haar zwakke positie in Turkije.

Het is geweten dat asielzoekers vaak luisteren naar de raad/ het advies van andere asielzoekers / smokkelaars. In casu heeft verzoekster duidelijk niet het juiste advies opgevolgd.

B. Verschillen in asielrelaas DVZ en asielrelaas CGVS

Het is algemeen geweten dat het interview bij de DVZ zéér kort en summier is (maximum half uur) aangezien de geïnterviewden verzekerd wordt dat zij bij het interview bij het CGVS wel hun tijd mogen nemen en uitgebreid kunnen antwoorden (pg 2 stuk 1, bestreden beslissing):

[citaat bestreden beslissing]

In ieder geval komt de kern van het relaas van verzoekster bij de DVZ en het CGVS overeen: nl. de belaging door dhr. Y.(...)(ex-man).

Verzoekster verklaart zowel bij het interview van de DVZ als bij het interview van het CGVS dat dhr. Y.(...) met haar wou trouwen tegen verzoekster haar vrije wil in en dat zij uiteindelijk daardoor in de problemen is gekomen en is moeten vluchten.

C. Profiel verzoekster

Verzoekster is analfabeet. Verder in deze lijn kan verzoekster dan ook helemaal niet lezen en schrijven.

Verweerder houdt hier op geen enkel ogenblik rekening mee. Dit gegeven valt te betreuren nu dit ernstig een rol speelt bij de informatie die verzoekster kon verschaffen over bepaalde gebeurtenissen in Somalië.

Verzoekster stelt dan ook dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar specifieke profiel. Zij is een "simpel" meisje dat leefde in een dorp in Somalië (Karan, Nageyle).

Zij had weinig tot geen contact met de buitenwereld en ging ook nooit naar school. Notities van tijd en ruimte zijn dan ook anders voor verzoekster dan bij een geschoolde vrouw.

Verder heeft verzoekster in Somalië een besnijdenis ondergaan - wat psychologische lijden en angst veroorzaakt - en stelt zij dat haar situatie aanleiding geeft tot een gegronde vrees in de zin van artikel 1

van het Vluchtelingenverdrag. Zij stelt ook dat zij lid is van een specifieke sociale groep, namelijk die van jonge Somalische vrouwen die zijn weggelopen van hun man waarmee ze zijn uitgehuwelijkt. Tot slot heeft verzoekster een medisch attest neergelegd ter staving van littekens die door mishandeling door Al Shabaab veroorzaakt zouden zijn maar hier wordt er geen woord over gerept in het interview. Het valt dan ook te betreuren dat het CGVS enkel negatieve interpretaties aan het verhoor verleent en verzoekster niet het voordeel van de twijfel geeft. Minstens had het CGVS de moeite kunnen nemen verzoekster voor een tweede maal uit te nodigen zodat verzoekster het één en ander verder kon toelichten met een raadsman de haar bijstaat wat overigens niet gebeurde bij het eerste interview.

Conclusie

7.

Er kan geconcludeerd worden dat de bestreden beslissing onjuist is en tevens onvolledig gemotiveerd. Verweerster blijft maar beweren dat het verhaal van verzoekster onaannemelijk is zonder werkelijk aan te tonen waarom dit zo is. Verweerster kan niet aan 'cherry picking' doen en de hand van enkele elementen de geloofwaardigheid van verzoekster trachten te ondermijnen. Het CGVS geeft aan elke verklaring immers een negatieve interpretatie terwijl de verklaringen van verzoekster duidelijk zijn en wijzen op een risico voor verzoekster. Zoals hierboven uiteengezet, zijn de motieven om te besluiten dat verzoekster een ernstige vrees voor vervolging kent, overtuigend. Verweerster zoekt spijkers op laag water, geeft verzoeker absoluut niet het voordeel van de twijfel en kiest steeds voor de meest negatieve interpretatie. Verzoekster heeft nochtans duidelijke verklaringen afgelegd over de bedreigingen die zij diende te ondergaan. Verweerster heeft dan ook nagelaten een zorgvuldig onderzoek te voeren. Het persoonlijk onderhoud van verzoekster is op geen enkel punt diepgaand. Verweerster diende verder door te vragen zodat verzoekster eventuele onduidelijkheden kon uitklaren. Het feit dat verweerster over een appreciatiemarge beschikt kan haar niet van haar onderzoekplicht ontslaan. De bestreden beslissing moet vernietigd worden."

- In een tweede middel voert verzoekster een schending van de volgende bepalingen aan:

"Schending van artikel 48/3 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en van het artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951; Schending van het materiële motiveringsbeginsel, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel."

Verzoekster licht toe als volgt:

"11.

Verzoekster vreest bij terugkeer voor haar leven. Verzoekster ging in tegen de instructies van Al Shabaab door Somalië te verlaten. Al Shabaab is zeer sterk aanwezig in de regio en heeft er een grote invloed. Verzoekster is dus reeds rechtstreeks bedreigd met de dood en dit vormt overeenkomstig art. 48/7 Vw. een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is.

12.

Gelet op de omstandigheden en het specifieke profiel van verzoekster is het duidelijk dat er in hoofde van verzoekster sprake is van een gegronde vrees voor vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep. Derhalve dient zij erkend te worden als vluchteling."

- In een derde middel voert verzoekster een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikel 48/4, 48/5 en artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, schending van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Schending van artikel 3 EVRM."

Na een theoretische uiteenzetting van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet licht verzoekster toe als volgt:

“Het CGVS heeft in haar bestreden beslissing nagelaten op een zorgvuldige manier te onderzoeken of er effectief dient te worden over gegaan tot de toekenning van de status van subsidiaire bescherming.

Evenwel komt zij tot de conclusie dat verzoekster niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Nochtans schrijft art. 49/3 Vw. voor dat er naast een onderzoek naar de vluchtelingenstatus een onderzoek naar de mogelijke subsidiaire bescherming moet plaatsvinden.

Gezien verzoekster heeft verklaard dat zij een risico loopt, dient het CGVS op zijn minst een daadwerkelijk onderzoek te ondernemen of om te kunnen beoordelen of er effectief een dergelijk risico bestaat in haar regio.

Bovendien werd er onvoldoende nagegaan of er gronden bestaan om aan te nemen dat er een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c, namelijk een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dit onderzoek zou immers hebben aangetoond dat er wel degelijke gronden zijn om de subsidiaire bescherming aan verzoekster toe te kennen.”

In fine van het verzoekschrift stelt verzoekster nog als volgt:

“In ieder geval vraagt verzoekster in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet omdat de algemene situatie in Somalië mensonwaardig is. Zij citeert in dit verband uit een artikel van Reuters van 21 september 2019 en het EASO-rapport “Somalia: Targeted profiles” van september 2021. Verzoekster benadrukt hierbij dat Al-Shabaab nog zeer actief is in Somalië. Vervolgens verwijst zij naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor Somalië

In uiterst ongeschikte orde vraagt verzoekster om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor een nieuw onderzoek. Zij stelt dat zij, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, over de Somalische nationaliteit beschikt en meent dat het gepast is de beslissing te vernietigen opdat de commissaris-generaal aanvullende onderzoeksmaatregelen kan stellen. Bovendien meent zij dat “de informatie gevoegd bij dit dossier laat veronderstellen dat verzoekster gevaar loopt op reële schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming, een element dat onvoldoende onderzocht werd door verwerende partij.”

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekster geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat zij een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoekster slaagt er niet in haar nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van haar verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Waar verzoekster stelt dat er op basis van artikel 4, punt 1 van de Richtlijn 2011/95/EU een gedeelde bewijslast geldt, wijst de Raad erop dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van deze richtlijn geen synoniem voor een “*gedeelde bewijslast*” is, maar een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoekster rust.

Verzoekster moet aldus in eerste instantie zelf aantonen dat haar verzoek gerechtvaardigd is. Zij moet een poging ondernemen om haar relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs haar van de hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk,

geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Zij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. Waar verzoekster nog stelt dat volgens de UNHCR richtlijnen *in dubio* haar het voordeel van de twijfel dient gegeven te worden, wijst de Raad op de toepassing van artikel 48/6, §§ 4 en 5, van de Vreemdelingenwet. Hoewel de subjectieve vrees van verzoekster dient te worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst, doet dit geen afbreuk aan het feit dat verzoekster haar persoonlijke vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk dient te maken.

Waar verzoekster stelt dat zij een goede medewerking dient te verlenen maar niet verplicht is om schriftelijke bewijzen bij te brengen, dat zij verder enkel het advies van de smokkelaar heeft opgevolgd om haar paspoort af te geven wegens haar zwakke positie in Turkije en dat het geweten is dat asielzoekers luisteren naar het advies van andere asielzoekers en smokkelaars, merkt de Raad op dat het aan verzoekster zelf toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Aldus kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster zo veel mogelijk stukken zou trachten te bekomen die de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten zouden kunnen staven. De volgende vaststellingen van de commissaris-generaal zijn aldus correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier: *“Vooreerst doen uw verklaringen over uw gebrek aan identiteitsbewijzen ernstig twijfelen aan uw intentie om waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Zo zegt u dat u legaal met het vliegtuig reisde naar Turkije (verklaring DVZ, vraag 32). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS verklaart u over uw paspoort dat u het in Turkije heeft gelaten (verklaring DVZ, vraag 24 en CGVS, p. 25). De smokkelaar had gezegd dat u het niet mocht meenemen. Gevraagd waarom u het niet mocht meenemen van de smokkelaar zegt u: “ik weet het niet, hij zei me dat ik dat niet mocht meenemen”. Nogmaals gevraagd waarom u uw paspoort daar heeft gelaten – u kan immers geen verklaring geven waarom u het in Turkije zou hebben moeten laten – verklaart u dat de smokkelaar zou hebben gezegd dat hij u een ander paspoort zou geven en u uw eigen paspoort dan ook niet meer nodig had (CGVS, p. 25). Gevraagd waarom u uw eigen paspoort toch ook niet gewoon meenam, naast het valse paspoort dat u kreeg, zegt u ontwijkend dat u niet kon vliegen met uw echte paspoort (CGVS, p. 26). Uw weinigzeggende antwoorden zijn geenszins overtuigend en bieden geen enkele verklaring voor het achtergelaten van uw paspoort in Turkije. Nogmaals erop gewezen dat u het desalniettemin toch kon meenemen naar België zegt u dan plots dat de smokkelaar het van u had afgenomen (CGVS, p. 26). Dat u uiteindelijk, pas na veel bijvragen, aangeeft dat de smokkelaar het paspoort van u zou hebben afgenomen is maar weinig consistent en weet geenszins meer te overtuigen.*

U verklaart verder nog een “plastieken kaart” te hebben waarvan u beweert dat het uw identiteitskaart is (CGVS, p. 26). Echter, ook deze kaart legt u niet neer. U wordt vervolgens gevraagd welke stappen u nog ondernomen heeft in België om identiteitsdocumenten te verkrijgen maar antwoordt louter dat u hier niemand kent. Gewezen op het belang van het aantonen van uw identiteit in het kader van uw verzoek om internationale bescherming en gevraagd of u bijvoorbeeld niet via de Somalische ambassade in België aan nieuwe identiteitsdocumenten kon geraken zegt u louter dat u van plan was om het te vragen aan uw smokkelaar (CGVS, p. 26).

Dat u geen geloofwaardige verklaringen biedt voor het achterhouden van uw Somalische paspoort en/of andere identiteitsdocumenten en u uw ware identiteit niet wil aantonen aan de Belgische asielinstanties maakt dat er reeds ernstige twijfels rijzen met betrekking tot uw intentie om waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen aangaande uw reismotieven.”

Waar verzoekster stelt dat het algemeen geweten is dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer kort en summier is aangezien de geïnterviewden verzekerd worden dat zij bij het Commissariaat-generaal hun tijd mogen nemen en uitgebreid kunnen antwoorden, stelt de Raad vast dat verzoekster bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken er inderdaad op gewezen wordt dat van haar verwacht wordt dat zij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot haar vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen verzoekster geenszins van haar medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk haar asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure.

Verder wijst de Raad erop dat de vastgestelde tegenstrijdigheden kernelementen betreffen van verzoeksters asielrelaas, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoekster deze elementen vanaf het eerste moment correct weergeeft. Bovendien werden verzoeksters verklaringen bij de Dienst

Vreemdelingenzaken aan haar voorgelezen in het Somalisch en heeft zij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat zij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. De volgende vaststellingen van de commissaris-generaal zijn aldus correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier: *“Zo dient opgemerkt te worden dat uw vluchtrelaas op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en dat op het CGVS in grote mate van elkaar verschillen. Op de DVZ verklaarde u dat M.(...) A.(...) met u wilde trouwen maar, nadat u te weten kwam dat hij lid was van Al Shabaab, u weigerde met hem te trouwen. Hij kwam u thuis zoeken waarop uw tante zei dat ze niet wilde dat hij met u zou trouwen. U kwam thuis, begon met hem te vechten waarna hij weer vertrok (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS echter zegt u dat M.(...) A.(...) in april 2019 gestuurd werd door uw ex-man Y.(...). Nadat hij de eerste keer deed alsof hij geïnteresseerd was om met u te trouwen gaf hij al snel te kennen dat hij was gestuurd door Y.(...) en belaagde hij u tot aan uw vertrek in januari 2020. Hij belde u om de paar dagen op met doodsb bedreigingen indien u niet naar Y.(...) zou terugkeren. In mei 2019 is hij ook een keer bij u thuis gekomen met een pistool om u bang te maken. Kort voor uw vertrek gebeurde dan het hierboven beschreven incident (CGVS, p. 15-20). Op de DVZ legt u geen enkele link tussen uw problemen met M. (...) A. (...) en uw ex-man en heeft u het louter over diens wens om met u te trouwen en de problemen als gevolg van uw weigering om met hem te trouwen. Dergelijke uiteenlopende vluchtmotieven doen ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van deze motieven.*

Geconfronteerd met deze inconsistenties tussen uw verklaringen op de DVZ en het CGVS antwoordt u eerst twee keer naast de vraag. Vervolgens zegt u dat u op de DVZ wel wilde vertellen over de link tussen uw ex-man en uw problemen met M.(...) A.(...) maar dat u de tijd niet kreeg (CGVS, p. 23). Dit overtuigt niet, zeker gezien u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar dit interview op de DVZ en u aangaf dat u er alle belangrijkste elementen aangaande uw problemen in Somalië hebt kunnen aanhalen. U gaf toen aan geen verdere opmerkingen te hebben over dat interview (CGVS, p. 2). Dat u later in uw persoonlijk onderhoud, en slechts wanneer u geconfronteerd wordt met inconsistenties in uw verklaringen, dan plots aanhaalt dat u op DVZ niet uw volledige relaas zou hebben kunnen vertellen is geenszins geloofwaardig meer.”

Waar verzoekster stelt dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar specifieke profiel, namelijk dat van een analfabeet meisje dat weinig tot geen contact had met de buitenwereld en nooit naar school ging, is de Raad van oordeel dat een beperkte scholing niet betekent dat verzoekster niet in staat zou zijn om haar eigen leefwereld en de feiten die geleid hebben tot haar vlucht op een coherente en geloofwaardige manier weer te geven, noch dat zij niet in staat zou zijn om te antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten. De volgende vaststellingen van de commissaris-generaal zijn aldus correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier: *“Uw problemen met uw ex-man en M.(...) A.(...) worden nog verder ondermijnd door uw verklaringen over het verloop van deze gebeurtenissen. Zo verklaart u dat u reeds in 2016 bent gescheiden van uw man (CGVS, p. 10). Tien dagen later kwam hij bij u thuis om u terug mee te nemen maar diende onverrichterzake terug te vertrekken (CGVS, p. 11 en 12). U zag hem vervolgens niet meer (CGVS, p. 20). Het is dan vreemd dat Y.(...) in 2019, drie jaar later, plots een lid van Al Shabaab op u afstuurt. Gevraagd dit te verklaren zegt u louter dat hij toen besepte dat u niet zou terugkeren (CGVS, p. 21). Erop gewezen dat dit pas drie jaar later gebeurde – een periode waarin u hem niet meer zag en hij het zelf blijkbaar niet meer nodig vond om u thuis op te zoeken – en nogmaals gevraagd naar een verklaring voor het lange uitblijven van verdere problemen na de scheiding verklaart u dat hij een keer zijn vader stuurde en het ook via uw oom aan u vroeg en herhaalt dat hij dan besepte dat u niet zou terugkeren (CGVS, p. 21). Dat uw ex-man drie jaar na jullie scheiding plots een lid van Al Shabaab op u af zou sturen om u terug te laten keren naar hem is zeer opmerkelijk. Dat u hier geen overtuigende verklaring voor weet te bieden maakt dit verloop van de problemen maar weinig aannemelijk. Gevraagd waarom hij zelf in die periode nooit iets gedaan of ondernomen heeft tegen u geeft u een ontwijkend antwoord: “Ik zei hem, ik wilde niet teruggaan naar hem omdat hij me sloeg” (CGVS, p. 24).*

Uw verklaringen over M.(...) A.(...) zijn ook maar weinig consistent. Zo verklaart u op de DVZ dat hij een lid van Al Shabaab is (vragenlijst CGVS, vraag). Ook op het CGVS verklaart u dat hij zich aan u kenbaar maakte als lid van Al Shabaab (CGVS, p. 18). Op andere momenten in uw persoonlijk onderhoud verklaart u dan weer dat hij een ex-lid van Al Shabaab was (CGVS, p. 15).

Het is voorts vreemd dat deze M.(...) A.(...) u gedurende een half jaar op dergelijke wijze zou belagen zonder enig resultaat te boeken. Zeker indien hij lid van Al Shabaab was, zoals hij u zelf te kennen gaf, houdt dit maar weinig steek. Gevraagd te verklaren waarom dit lid van Al Shabaab zoveel moeite in uw zaak zou steken antwoordt u stellig dat hij betaald werd door Y.(...) (CGVS, p. 22). Echter, gevraagd hoe

dit dan weet zegt u dan weer dit niet te weten en voegt u toe dat de leiders van Al Shabaab betaald worden om opdrachten uit te voeren. Gevraagd hoe u dit dan weer zou weten houdt u het vaag: "Ik hoorde dat van de mensen" (CGVS, p. 22). Uw claim op internationale bescherming is gebaseerd op een lid van Al Shabaab dat u drie jaar na uw scheiding plots begint te belagen, en dit op intensieve wijze gedurende een half jaar. Er kan verwacht worden dat u een concrete en overtuigende verklaring weet te bieden over deze plotse vreemde gebeurtenis. Bovenstaande verklaringen zijn echter maar weinig concreet of overtuigend en maken uw vluchtrelaas weinig aannemelijk.

Verder kunnen er ook ernstige vragen gesteld worden over uw handelswijze na het begin van de dreigementen van dit Al Shabaab-lid. Zo dreigde deze ermee u te vermoorden indien u niet zou terugkeren naar uw ex-man en kwam hij in mei 2019 bij u thuis met een pistool. Gevraagd wat jullie in die periode thuis allemaal besproken hebben over wat jullie zouden doen om de gevolgen van deze doodsbedreigingen te vermijden zegt u louter dat uw broer in Zuid-Afrika woont en niets kon doen (CGVS, p. 19). Gevraagd wat u daadwerkelijk gedaan heeft om te voorkomen dat M.(...) A.(...) u iets zou aandoen zegt u louter dat u het aan uw broer vertelde en dat hij u zou laten vertrekken uit Somalië (CGVS, p. 19). Gezien u pas meer dan een half jaar later uit Somalië vertrokken bent is dit weinig overtuigend. Gevraagd of u nog iets anders ondernomen heeft om de gevolgen van deze imminente doodsbedreigingen van Al Shabaab te vermijden zegt u van niet (CGVS, p. 19). Dergelijke uiterst beperkte verklaringen zijn geenszins overtuigend.

Het is in dit opzicht ook vreemd dat M.(...) A.(...) nooit iets ondernomen heeft, hoewel u zijn bedreigingen en zijn eisen gewoon bleef negeren. Gevraagd dit verklaren antwoordt u ontwijkend dat u zelf niets kon doen (CGVS, p. 20). De vraag wordt herhaald waarop u zegt: "ik denk dat hem werd gezegd om me bang te maken" (CGVS, p. 20). Dat u aangeeft met de dood bedreigd te worden door Al Shabaab vanwege uw scheiding maar u op de vraag waarom er nooit iets gebeurd is louter kan zeggen dat hij gevraagd werd om u bang te maken maakt uw hele vluchtrelaas maar weinig aannemelijk.

Voorts zijn uw verklaringen over uw woonplaatsen – u zou vanwege uw problemen enkele keren verhuisd zijn – maar weinig consistent. Zo verklaart u dat u in het district Karan van de stad Mogadishu woonde. Gevraagd of u altijd in hetzelfde huis heeft gewoond antwoordt u positief en voegt verder nog toe dat u kort voor uw vertrek uit Somalië nog bent verhuisd naar het district Madina (CGVS, p. 3 en 4). Gevraagd of u ooit nog voor kortere of langere tijd in een ander huis of op een andere plaats heeft gewoond antwoordt u van niet (CGVS, p. 4). Echter, later in het interview verklaart u dan weer plots dat u sinds 2018 bij uw tante woonde, eveneens in het district Karan, vanwege de aanhoudende druk van oom om terug te keren naar uw ex-man (CGVS, p. 6 en 12). Wanneer u op deze inconsistente wijze wordt gevraagd zegt u dat u gevraagd werd of u ooit buiten het district Karan had gewoond (CGVS, p. 6). Echter, er werd u duidelijk gevraagd of u in een ander huis of op een andere plaats had gewoond behalve dat van uw oom en grootmoeder. Nog later verklaart u dan weer dat u kort na uw scheiding in 2016 reeds naar uw tante verhuisde (CGVS, p. 12). Wanneer u dan gewezen wordt op uw eerdere verklaringen waaruit blijkt dat u pas in 2018 naar uw tante verhuisde ontkent u dit en herhaalt u dat u reeds in 2016 naar uw tante verhuisde (CGVS, p. 12). Weer daarna wijzigt u weer uw verklaringen en zegt u dat u slechts vier dagen bij uw tante verbleef in 2016, wat nog maar weinig kan overtuigen gezien u kort daarvoor, gewezen op uw eerdere verklaringen aangaande uw verhuis in 2018, hier niets over zei en louter beweerde dat u reeds in 2016 verhuisde naar uw tante (CGVS, p. 12). Het valt verder op dat u uw verblijf in het district Madina sinds 2019 niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring DVZ, vraag 10). Dergelijke uiterst inconsistente verklaringen over uw verschillende verblijfplaatsen doen verdere vragen rijzen aangaande de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

U verklaart verder dat uw tante ook het land zou zijn moeten ontvluchten omwille van deze problemen (CGVS, p. 22). Echter, gevraagd of zij na uw vertrek problemen heeft gekend haalt u louter aan dat Y.(...) op een dag aan haar vroeg waar u was. Gevraagd naar andere problemen in de periode van een jaar voor haar beweerde vlucht uit Somalië haalt u er geen andere aan (CGVS, p. 22). Gevraagd waarom ze dan uit Somalië vertrokken is zegt u louter dat ze schrik had (CGVS, p. 22). Erop gewezen dat het land verlaten toch een grote stap is – nadat ze louter een keer gevraagd werd naar u – en nogmaals gevraagd waarom ze dat gedaan heeft zegt u louter dit niet te weten (CGVS, p. 23). Dergelijke vage verklaringen over de beweerde vlucht van uw tante uit Somalië naar aanleiding van dezelfde problemen zijn weinig geloofwaardig.

Over uw scheiding zelf zijn uw verklaringen ook vaag. Gevraagd of er bij een scheiding, waarbij er ruzie is tussen de betrokken partijen, tussengekomen wordt door clanouderen, zegt u dat dit normaal wel het geval is. Bij u zou dit echter niet het geval geweest zijn. Gevraagd waarom de scheiding in uw geval niet met behulp van de dorpsouderen zou zijn geregeld antwoordt u zonder verdere uitleg: "Omdat voor zijn

vader en oom mocht dat niet". Gevraagd dit uit te leggen zegt u kortweg dat u, behalve uw oom, geen clanleden zag en dat uw andere oom in Balcad woont (CGVS, p. 24). Dat uw scheiding op geen enkele manier zou zijn geregeld met clanouderen is in jullie geval, waarbij beide partijen in conflict zijn en beide families dit vermoedelijk toch op een of andere manier willen afhandelen, opvallend. Dat u hier geen enkele verklaring voor weet te geven maakt uw relaas maar weinig doorleefd.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat u uw problemen vanwege uw scheiding niet kan aantonen.

U verklaart verder nog dat uw broer is omgekomen in een ontploffing (CGVS, p. 13). Echter, u kan geen enkele concrete informatie geven over dit incident. Gevraagd wat er precies gebeurd was die dag geeft u geen enkele informatie: "Ik weet niet precies, ik was thuis op dat moment, de ontploffing gebeurde ongeveer in de namiddag" (CGVS, p. 13). Dat u niet ter plaatse was wanneer uw broer omkwam in een explosie is geenszins een verklaring voor het nalaten enige informatie hierover te geven. U wordt dan gevraagd over wat voor soort ontploffing het ging maar u blijft vaag en ontwijkend: "het was een gigantische ontploffing, ik was er toen niet, ik was in Karan". U wordt nogmaals aangespoord om alles te vertellen wat u weet over dit incident waarop u herhaalt dat de ontploffing in de namiddag gebeurde en toevoegt dat uw oom uw broer wilde bezoeken aan het tafeltje waar hij zaken verkocht maar dat deze zijn gsm niet opnam en uw oom dan maar zelf naar daar ging (CGVS, p. 13). Gevraagd verder te gaan geeft u geen enkele informatie meer over het incident en zegt u louter dat het lichaam van uw broer naar huis werd gebracht door uw oom (CGVS, p. 14). U wordt dan nogmaals aangespoord te vertellen wat er dan precies gebeurd was maar u houdt het opnieuw louter op "een gigantische ontploffing" en herhaalt nogmaals dat u niet daar was op dat moment (CGVS, p. 14). Dergelijke uiterst vage verklaringen over het overlijden van uw broer in een ontploffing – u geeft zelfs niet aan of het een ongeluk dan wel een aanslag betrof – zijn weinig overtuigend. U legt ook geen enkel bewijs neer van deze gebeurtenis of van het overlijden van uw broer. Hoe dan ook, uit deze verklaringen blijkt geenszins dat u als gevolg van deze gebeurtenis in 2017 een vrees voor vervolging zou hebben bij terugkeer naar Somalië.

Ook over uw financiële situatie in Somalië bent u vaag. Immers verklaart u dat u met het vliegtuig naar Europa bent gereisd (verklaring DVZ, vraag 32). U stelt dat uw reis in totaal 10.000 dollar heeft gekost (verklaring DVZ, vraag 31). Uw broer zou dit betaald hebben (CGVS, p. 25). Gevraagd hoe uw broer aan dit geld is geraakt antwoordt u op vage wijze: "Ik weet het niet hoe hij daaraan kwam, maar hij werkt toch in een winkeltje in Zuid-Afrika" (CGVS, p. 25). Dat u geen concrete informatie kan geven over hoe uw familie precies betaald heeft voor uw reis doet, naast vragen die gesteld worden rond uw identiteit en uw familiale situatie, verdere mist spuien over uw persoonlijke situatie in Somalië."

Waar verzoekster nog stelt dat zij een medisch attest heeft neergelegd ter staving van de littekens die door Al Shabaab veroorzaakt zouden zijn maar dat hier geen woord over wordt gerept in het interview, merkt de Raad op dat verzoeksters medisch attest geen sluitend bewijs kan vormen voor de omstandigheden waarin zij haar fysieke problemen opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke gesteldheid is ontstaan. De Raad benadrukt dan ook dat het niet is omdat de medische attesten verwijzen naar verzoeksters problemen, dit ook zou impliceren dat hieruit een exclusief causaal verband met verzoeksters asielaanvraag zoals aangehaald voor de instanties, kan worden afgeleid. De attesten tonen de waarachtigheid van de vervolging door Al Shabaab niet aan, gezien ook de arts enkel op de verklaringen steunt zoals deze werden medegedeeld door verzoekster, zonder enig onderzoek te voeren naar de waarachtigheid of de gegrondheid van de verklaringen van de patiënt over een eventuele vervolging. De Raad acht de volgende vaststellingen van de commissaris-generaal aldus correct en pertinent: "Het door u neergelegde medische attest doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Er worden in dit attest, vreemd genoeg ondertekend door een anesthesist, enkele littekens van brandwonden vermeld zonder enige verdere informatie over karakteristieken van deze littekens – zoals de grootte of de vorm – of mogelijke oorzaken of de wijze waarop deze konden zijn toegebracht. Dit attest bevat geen enkele andere informatie."

Waar verzoekster verder nog stelt dat zij in Somalië een besnijdenis heeft ondergaan, wat psychologisch lijden en angst veroorzaakt en dat haar situatie aanleiding geeft tot een gegronde vrees in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, wijst de Raad erop dat verzoekster noch bij aanvang van de procedure, noch gedurende het persoonlijk onderhoud een gegronde vrees voor vervolging wegens haar besnijdenis heeft geponeerd.

Het is een *post-factum* verklaring, die na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissing en die derhalve niet wordt aangenomen. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekster haar VGV niet bewijst aan de hand van medische documenten, al kan worden aangenomen dat verzoekster behoort tot de 99 procent vrouwen die een vorm van VGV hebben ondergaan (EUAA-rapport "Targeted

profiles” van september 2021, p. 40). Indien verzoekster meent nood te hebben aan internationale bescherming omwille van haar VGV, komt het aan haar toe om, gelet op de op haar schouders rustende medewerkingsplicht, de instanties afdoende bewijs te leveren van haar VGV en daarbovenop een waarheidsgetrouw en gedetailleerd beeld te geven van haar verblijfplaatsen en levensomstandigheden voor haar komst naar België, *quod non in casu*. Verzoekster blijft hier echter in gebreke, waardoor zij niet aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar Somalië een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van haar VGV daarvan.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient vastgesteld dat verzoekster afkomstig is uit Mogadishu, zodat haar nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie in Mogadishu dient beoordeeld te worden.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door verzoekster in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoeksters betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal het EUAA-rapport “*Country Guidance Somalia*” van juni 2022, UNHCR’s “*International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia*” van september 2022 en de COI Focus “*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 9 september 2022 heeft meegenomen in zijn beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-en Centraal Somalië. Verzoekster verwijst naar een niet nader bepaald persbericht van Reuters van 21 september 2019, het EUAA-rapport “*Somalia: Targeted profiles*” van september 2021 en “*het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor Somalië*” zonder verdere toelichting.

Uit het geheel van de voorliggende informatie blijkt dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van Al Shabaab die direct en indirect de confrontatie aangaat met de overheid en de veiligheidsdiensten in de stad. Het geweld neemt de vorm aan van schietpartijen tussen verschillende groeperingen en gerichte moord- en terreuraanslagen.

Naast Al Shabaab zijn ook ISS, de Somalische veiligheidsdiensten, clanmilities en onbekende gewapende groepen verantwoordelijk voor het geweld in Mogadishu.

Het langdurig verkiezingsproces heeft het politieke landschap en het veiligheidsklimaat gedestabiliseerd. Tijdens de verslagperiode gaat het aantal door ACLED geregistreerde geweldincidenten in stijgende lijn. Het geweld kent twee piekmomenten, namelijk in februari 2022 en april 2022. De maanden voorafgaand aan respectievelijk de parlementaire (april 2022) en presidentiële verkiezingen (15 mei 2022).

De COI Focus van Cedoca vermeldt dat de veiligheidsomstandigheden in Mogadishu voortdurend worden opgevolgd. Als er zich fundamentele wijzigingen of ontwikkelingen voordoen die de situatie ter plaatse aanzienlijk veranderen, dan werkt Cedoca deze COI Focus zo snel mogelijk bij. De thans voorliggende gegevens zijn voldoende actueel en nauwkeurig, minstens toont verzoekster niet aan dat zij over relevante informatie beschikt die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprikt.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoeksters verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties. Verzoekster toont echter geen persoonlijke omstandigheden aan die voor haar het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen.

Verzoekster voert geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP